

EKONOMIA BEZPIECZEŃSTWA I LOGISTYKA

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE ODLEGŁEJ PLACÓWKI OBSERWATORÓW WOJSKOWYCH MISJI ORGANIZACJI NARODÓW ZJEDNOCZONYCH W DEMOKRATYCZNEJ REPUBLICIE KONGA

mjr mgr inż. Marcin GROMEK
Akademia Obrony Narodowej

Streszczenie

W artykule podjęto problematykę zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów wojskowych Organizacji Narodów Zjednoczonych. Jako przykład wykorzystano misję MONUC (Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo) w Demokratycznej Republice Konga. Omówiono ogólne założenia zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju, funkcjonowanie zabezpieczenia logistycznego misji MONUC, a także charakter służby oraz zasady organizacji placówki obserwatorów wojskowych. Następnie zanalizowano organizację zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów w aspekcie: technicznym, materiałowym, medycznym, transportowym oraz zapewnienia miejsca pracy i zakwaterowania.

Celem artykułu jest identyfikacja specyfiki służby obserwatora wojskowego ONZ na przykładzie misji MONUC w świetle wyzwań zabezpieczenia logistycznego placówki obserwatorów wojskowych, usytuowanej w znacznej odległości od komponentów logistycznych misji.

Słowa kluczowe – zabezpieczenie logistyczne, Organizacja Narodów Zjednoczonych, operacja wsparcia pokoju, obserwatorzy wojskowi, Afryka, DRK

Udział Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (SZ RP) w operacjach wielonarodowych od wielu lat stanowi ważny czynnik w budowaniu pozytywnego wizerunku państwa polskiego na arenie międzynarodowej. Przyczynia się on również do nabycia doświadczeń przez żołnierzy-uczestników tych operacji. Jednym z przejawów takiej aktywności jest służba polskich oficerów w charakterze obserwatorów wojskowych w misjach Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ).

Celem niniejszego artykułu jest identyfikacja specyfiki służby obserwatora wojskowego ONZ na przykładzie misji MONUC (*Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo*) w Demokratycznej Republice Konga. Rozważania skoncentrowane zostały na wyzwaniach zabezpieczenia logistycznego placówki obserwatorów wojskowych, usytuowanej w znacznej odległości od komponentów logistycznych misji.

Ogólne założenia zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju

Zabezpieczenie logistyczne wojskowych i cywilnych komponentów biorących udział w operacji wsparcia pokoju, prowadzonej pod egidą ONZ jest jednym z kluczowych czynników umożliwiających tym komponentom wykonywanie zadań mandatowych. Jednocześnie zabezpieczenie to jest zagadnieniem bardzo złożonym. Jego skuteczność zależy od wielu czynników, do których zalicza się m.in.: budżet misji¹, środowisko jej prowadzenia, dostępność źródeł pozyskiwania zaopatrzenia, własny potencjał logistyczny krajów biorących udział w operacji. Bardzo ważnym czynnikiem podnoszenia tej skuteczności jest również optymalny dobór struktur zarządczych i wykonawczych. Istotne są także relacje między elementa-

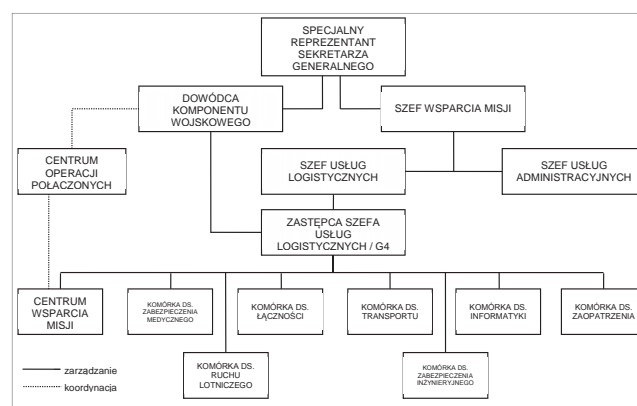
¹ Pojęcie „misja” jest tu definiowane jako operacja wsparcia pokoju prowadzona pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych.

mi wspierającymi a komponentami wspieranymi. Analiza powyższych czynników stanowi podstawę takich koncepcji, jak np. zintegrowane usługi wsparcia (*Integrated Support Services – ISS*). Celem integracji jest poprawa współpracy logistycznych komórek planistycznych dowództwa operacji z wojskowymi i cywilnymi komponentami będącymi jednocześnie dostawcami i odbiorcami środków i usług logistycznych. Zabezpieczenie logistyczne misji bazuje na wykorzystaniu własnego potencjału logistycznego w połączeniu z potencjałem kontyngentów oraz zasobami i usługami dostarczonymi przez kontraktorów. Wszystkie zasoby logistyczne, bez względu na ich pochodzenie, są więc traktowane jako wspólne dla misji jako całości. Za ich redystrybucję odpowiada szef wsparcia misji (*Chief of Mission Support*²), który koordynuje zabezpieczenie logistyczne wszystkich komponentów misji (w przypadku komponentu wojskowego – do szczebla batalionu). Dysponuje on danymi dotyczącymi aktualnego stanu wszystkich zasobów misji oraz bezpośrednim dostępem do źródeł ich pozyskiwania. Szef wsparcia misji podlega bezpośrednio specjalnemu reprezentantowi sekretarza generalnego (*Special Representative of the Secretary-General, SRSG*) (rys. 1). Zasoby logistyczne są dystrybuowane do wszystkich komponentów zgodnie z ich potrzebami oraz ustalonymi priorytetami. Z jurysdykcji szefa wsparcia misji wyłączone jest własne zaopatrzenie kontyngentów (od szczebla batalionu), za które są odpowiedzialne kraje wysyłające (*Troop Contributing Countries – TCC*)³. Bieżąca koordynacja wykorzystania wojskowego i cywilnego personelu i sprzętu logistycznego leży w kompetencji szefa usług logistycznych (*Chief of Service Delivery*⁴). Podlega on bezpośrednio szefowi wsparcia misji⁵.

Działanie elementów systemu usług logistycznych misji (*Mission's Service Delivery*) jest koordynowane przez centrum wsparcia misji (*Mission Support Center*⁶). Pełni ono funkcję zarządczą, koordynacyjną, monitorującą i integracyjną, zapew-

niając współdziałanie wszystkich partnerów funkcjonujących w obszarze odpowiedzialności misji, w tym wielu instytucji Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak również spoza ONZ⁷. Jego obsadę stanowi zarówno personel wojskowy, jak i cywilny. Centrum zapewnia realizację zadań zabezpieczenia logistycznego wszystkich komponentów misji. Do zadań tych należy między innymi⁸:

- zapewnienie zakwaterowania, zarządzanie i utrzymanie infrastruktury budowlanej;
- przydział środków transportowych, zarządzanie flotą pojazdów, naprawa i obsługiwane pojazdów / sprzętu zasadniczego;
- zarządzanie transportem i ruchem wojsk, wsparcie transportu wodnego (morskiego i śródlądowego) oraz powietrznego;
- organizacja oraz utrzymanie systemów łączności o zasięgu obszaru misji, dostarczanie oraz naprawa i obsługa środków łączności i sprzętu informatycznego;
- zapewnienie opieki zdrowotnej, utrzymywanie w gotowości systemu ewakuacji medycznej;
- dostarczanie wyposażenia, materiałów pędnych i smarów (mps), wody, racji żywnościowych oraz materiałów fortyfikacyjnych i konstrukcyjnych.

Źródło: opracowanie na podstawie: K. Baig, *Logistical Support to United Nations Peacekeeping Operations: An Introduction*, The United Nations Institute for Training and Research Programme of Correspondence Instruction in Peacekeeping Operations, Nowy Jork 2002, s. 229.

Rys. 1. Struktura systemu zarządzania zintegrowanymi usługami logistycznymi (wariant)

Podsumowując, można stwierdzić, że zabezpieczenie logistyczne wojskowych i cywilnych komponentów biorących udział w operacji

² Poprzednia nazwa: szef administracji (*Chief of Administration – COA*).

³ *United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit Manual*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2015, s. 8.

⁴ Poprzednia nazwa: szef zintegrowanych usług wsparcia (*Chief, Integrated Support Services*).

⁵ *United Nations Peacekeeping...*, s. 10.

⁶ Poprzednia nazwa: centrum połączonych operacji logistycznych (*Joint Logistics Operations Center – JLOC*).

⁷ *Handbook on multidimensional peacekeeping*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2003, s. 129.

⁸ *Ibidem*, s. 128.

wsparcia pokoju, prowadzonej pod egidą ONZ, jest zagadnieniem złożonym. Wynika to z wielonarodowego oraz wielokomponentowego charakteru takich operacji. Skuteczność zabezpieczenia logistycznego zależy więc od wielu czynników, między innymi od optymalnego doboru struktury systemu zabezpieczenia logistycznego misji.

Zabezpieczenie logistyczne misji MONUC

Podstawę identyfikacji specyfiki zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju prowadzonych pod egidą ONZ może stanowić analiza konkretnego przypadku w określonym przedziale czasowym. Jednym z przykładów takiej operacji jest Misja Obserwacyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (DRK) (*Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo – MONUC*), przede wszystkim ze względu na wielkość zaangażowanych sił i środków, czas trwania oraz trudne i złożone środowisko operacyjne. Poniższa analiza dotyczy okresu od listopada 2007 do listopada 2008 roku obejmującego osobisty udział autora w charakterze obserwatora wojskowego wyżej wymienionej misji.

Powodem ustanowienia misji MONUC w DRK była przede wszystkim potrzeba nadzoru nad przestrzeganiem porozumienia o zawieszeniu broni, które strony zaangażowane w konflikt na obszarze tego kraju podpisały w lipcu 1999 roku, oraz rozdzielenie wojsk zwaśnionych stron⁹. Czynnikiem, które doprowadziły do wybuchu wspomnianego konfliktu w listopadzie 1996 roku, tj. tzw. pierwszej wojny domowej w Zairze (późniejszej DRK), były m. in.: ucieczka 3 mln Hutu z terytorium Rwandy, narastające napięcie w regionie oraz słabnąca władza dyktatora Mobutu Sésé Séko. Zaangażowanie się innych państw regionu spowodowało nasilenie konfliktu i w konsekwencji wybuch drugiej wojny domowej w DRK trwającej do lipca 2003 roku (przejęcie władzy przez Tymczasowy Rząd DRK)¹⁰.

24 lutego 2000 roku na mocy rezolucji 1291 (2000) Rada Bezpieczeństwa rozszerzyła mandat i rozmiar misji, który obejmował¹¹:

- ustanowienie i utrzymanie stałego kontaktu z ośrodkami dowodzenia sił zbrojnych wszystkich stron;

- zebranie i weryfikację informacji o wszystkich miejscowych siłach zbrojnych, utrzymanie rozejmu, rozdzielenie i dyslokacja w wyznaczone miejsca jednostek poszczególnych stron konfliktu, następnie ich rozbrojenie, demobilizacja oraz zapewnienie powrotu do miejsc zamieszkania członków tych jednostek, a także wycofanie obcych sił zbrojnych;

- rozmowy ze stronami konfliktu mające na celu uwolnienie jeńców wojennych;

- zapewnienie współpracy z międzynarodowymi organizacjami humanitarnymi;

- udzielanie pomocy w działaniach humanitarnych oraz monitorowanie przestrzegania praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji kobiet, dzieci i nieletnich żołnierzy;

- koordynację działalności agencji Narodów Zjednoczonych zaangażowanych w DRK;

- prowadzenie działań mających na celu rozminowanie terytorium kraju.

Charakter obszaru Demokratycznej Republiki Konga oraz determinanty funkcjonowania logistyki wielonarodowej ONZ warunkują w wysokim stopniu działanie systemu zabezpieczenia logistycznego. Dotyczy to wymaganych zdolności i zasobów, jakimi system ten musi dysponować, by zapewnić warunki sprawnego działania poszczególnym komponentom misji. Głównymi czynnikami mającymi negatywny wpływ na zabezpieczenie logistyczne funkcjonowania misji MONUC¹² są m.in.:

- duża odległość od światowych ośrodków handlowych i przemysłowych;

- uboga sieć dróg utwardzonych, nieprzejezdność dużej części dróg gruntowych;

- nierozwinięta sieć kolejowa;

- trudny teren (60% powierzchni kraju pokrywają lasy deszczowe, gęsta sieć rzeczna przy małej ilości stałych przepływów);

- tropikalny klimat (średnie miesięczne temperatury 22–27°C na nizinach i 17–24°C na wy-

⁹ Rezolucja 1279 Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 30 listopada 1999 roku, <http://www.un.org/en/peacekeeping/missions/past/monuc> (dostęp 18.11. 2015r.).

¹⁰ G. Ciechanowski, *Operacje pokojowe ONZ w XX wieku*, Adam Marszałek, Toruń 2013, s. 413.

¹¹ Ibidem, s. 415.

¹² Obecnie MONUSCO (*Mission de l'Organisation des Nations Unies pour la Stabilisation en République Démocratique du Congo*).

żynach; średnia wilgotność powietrza 70–100%; roczna suma opadów od 1300 do 2000 mm¹³);

– niski poziom rozwoju sektora usług oraz infrastruktury DRK (administracja, finanse, opieka zdrowotna, transport, łączność, handel, wykwalifikowana siła robocza);

– obszar działania misji obejmujący dużą powierzchnię (DRK jest trzecim pod względem powierzchni krajem w Afryce – 2,34 mln km²) oraz duża rozciągłość południkowa i równoleżnikowa, co powoduje, że komponenty działają w znacznych odległościach od siebie;

– niestabilna sytuacja polityczna, zmienny poziom bezpieczeństwa.

Do czynników mających pozytywny wpływ na zabezpieczenie logistyczne można zaliczyć: dostęp do 37 km wybrzeża Oceanu Atlantyckiego, 230 lotnisk (2005), w tym 25 z pasami o utwardzonej nawierzchni¹⁴ oraz możliwość wykorzystania sieci rzek do wodnego transportu śródlądowego.

Równie ważne w kontekście funkcjonowania zabezpieczenia logistycznego są czynniki związane z liczbą i wielkością zaangażowanych kontyngentów wojskowych, a także dużą liczbą instytucji rządowych, pozarządowych oraz działających w ramach ONZ. Rozmiar przedsięwzięć logistycznych realizowanych w ramach zabezpieczenia funkcjonowania tak szerokiej operacji obrazują statystyczne dane dotyczące podstawowych zadań zabezpieczenia logistycznego. Np. liczba żywno-nych wynosiła 16 990 osób w 17 lokalizacjach na obszarze całego kraju (zaopatrywanie realizowane przez kontraktorów drogą lądową z trzech baz: Entebbe – 71%, Kigoma – 15%, Kinszasa – 14%). Średnie miesięczne zużycie paliw to 9 000 000 l paliwa lotniczego oraz 2 600 000 l oleju napędowego. Paliwo było dystrybuowane na obszarze działania misji drogą powietrzną, lądową, transportem rzeczny i koleją. Flotę powietrzną misji stanowiło 70 statków powietrznych, w tym 22 samoloty (cywilne) i 48 śmigłowców (18 cywilnych, 30 wojskowych). Jeżeli chodzi o środki transportu lądowego, to ich łączna liczba wynosiła 2313 pojazdów (248 samochodów służbowych, 1646 pojazdów terenowych, 419 pojazdów zabezpieczenia). Rozmiar realizowanych zadań transportowych w skali roku obrazują liczby:

¹³ *Vademecum żołnierza – Demokratyczna Republika Konga*, Ministerstwo Obrony Narodowej, Departament Wychowania i Promocji Obronności, Warszawa 2006, s. 15.

¹⁴ *Ibidem*, s. 33–35.

przewożonych pasażerów – ok. 210 000, towarów – 45 000 t. W ramach zadań zapewnienia łączności rozwinięto 79 terminali satelitarnych w 72 lokalizacjach. Liczba obsługiwanych abonentów sieci telefonicznej wynosiła 22 379¹⁵.

Powyższa ogólna analiza charakteryzuje specyfikę zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju prowadzonej w warunkach niskiego poziomu bezpieczeństwa, a także trudnych warunkach: terenowych, klimatycznych, gospodarczych i innych. Zabezpieczenie logistyczne misji takiej jak MONUC jest przykładem pokazującym dużą liczbę problemów do rozwiązania w fazie planowania i przygotowania oraz późniejszego prowadzenia operacji. Problemy te wynikają przede wszystkim z faktu, że jest ona prowadzona na obszarze tak rozległym i specyficznym, jakim jest DRK, z zaangażowaniem wielu cywilnych i wojskowych komponentów o dużej liczbie sił i środków. Należy zaznaczyć również, że wspomniane komponenty posiadają indywidualne dla każdego z nich potrzeby w zakresie zabezpieczenia logistycznego. Zaspokojenie tych potrzeb odbywa się w warunkach logistyki wielonarodowej, która wymaga sprawnego zarządzania przy pomocy odpowiednio dobranych struktur i organizacji. Ważnym czynnikiem mającym wpływ na zabezpieczenie logistyczne funkcjonowania misji jest także wielość i różnorodność źródeł pozyskiwania zasobów logistycznych.

Charakter służby oraz zasady organizacji placówki obserwatorów

Jednym z ważniejszych i jednocześnie bardzo specyficznych beneficjentów systemu zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju jest komponent obserwatorów wojskowych Organizacji Narodów Zjednoczonych. Obserwator wojskowy jest oficerem delegowanym do tego rodzaju służby przez rząd swojego kraju na wniosek Sekretarza Generalnego ONZ¹⁶. Do udziału w misji w charakterze obserwatora wojskowego może być wyznaczony oficer z minimum pięcioletnim

¹⁵ Dane statystyczne na podstawie: A. Masood Sadiq, *MONUC, Integrated Service Support, Logistics in the Field*, materiały z kursu wstępnego przeprowadzonego w dn. 21–27.11.2007r. w Kinszasie, DRK

¹⁶ *United Nations Military Observers Handbook*, United Nations Department of Peacekeeping Operations, Nowy Jork, 2001, s. 21

stażem służby zawodowej, w doskonałej kondycji psychicznej i fizycznej, o nieposzlakowanej opinii i wzorowej postawie moralnej. Do ważniejszych kwalifikacji obserwatora zaliczyć można m. in. posiadanie wiedzy i umiejętności w zakresie patrolowania, pracy w terenie, prowadzenia negocjacji i mediacji, zbierania informacji, nawiązywania łączności, udzielania pierwszej pomocy, biegłość w posługiwaniu się językiem obowiązującym w misji oraz posiadanie prawa jazdy¹⁷. Obserwatorzy wojskowi pełnią służbę nieuzbrojeni. Posiadają oni status rzeczoznawców wysyłanych w sprawach Organizacji Narodów Zjednoczonych, co wiąże się z ochroną immunitetem dyplomatycznym¹⁸. Do podstawowych zadań obserwatora wojskowego należą między innymi:

- obserwacja i meldowanie o naruszeniu zawieszenia broni, prowadzenie dochodzenia w przypadku podejrzenia złamania układu o zawieszeniu broni;
- nadzór nad rozbrojeniem bojówek lub sił zbrojnych;
- monitorowanie rozdzielania sił, które wyszły z walki;
- nadzór nad niszczeniem uzbrojenia;
- udzielanie pomocy lokalnym władzom, wojsku i organizacjom międzynarodowym w organizowaniu wzajemnej współpracy;
- monitorowanie warunków w rejonach potencjalnych konfliktów pod kątem rosnących napięć lub eskalacji konfliktu;
- obserwowanie i meldowanie naruszeń praw człowieka;
- asystowanie przy przeprowadzaniu wyborów lub referendum;
- prowadzenie i koordynacja współpracy między wojskowymi grupami roboczymi, organizacjami pozarządowymi, agencjami ONZ oraz cywilnymi organizacjami humanitarnymi.

Obserwatorzy wojskowi ONZ działają w zespołach (*team*) liczących standardowo sześciu obserwatorów – pięciu członków i jednego szefa zespołu (*team leader*). Przy wyznaczaniu do służby w zespołach obowiązuje zasada niepowoływania do jednego zespołu dwóch obserwatorów tej sa-

mej narodowości. Z zespołem obserwatorów pracuje tłumacz wyznaczany spośród pracowników misji¹⁹.

Placówka zespołu obserwatorów wojskowych ONZ (*team site*) to wyznaczone w obszarze działania misji miejsce służby zespołu obserwatorów, z określonym dla danego zespołu zakresem zadań i wyznaczonym rejonem odpowiedzialności, wyposażone w środki transportowe, zasilania, łączności oraz inne środki niezbędne do wykonywania zadań mandatowych²⁰. Wyznaczenie placówki jest autoryzowane przez dowódcę komponentu wojskowego misji na podstawie potrzeb operacyjnych oraz uwarunkowań determinujących zapewnienie bezpieczeństwa i zabezpieczenia administracyjno-logistycznego zespołu obserwatorów.

Pod pojęciem „placówka odległa” (*remote team site*) rozumie się taką placówkę, która funkcjonuje w interiorze, w dużej odległości od dowództw, oddziałów/pododdziałów komponentu wojskowego oraz baz logistycznych misji. Brak oddziałów/pododdziałów stacjonujących w bezpośrednim sąsiedztwie placówki, a przez to niemożliwe do natychmiastowej realizacji zorganizowanej obrony doraźnej w przypadku zagrożenia, powoduje znaczne obniżenie poziomu bezpieczeństwa nieuzbrojonych obserwatorów. Dlatego też placówki odległe sytuuje się w miarę możliwości w sąsiedztwie jednostek wojskowych państwa, na terenie którego działa misja. Refundowane jest również zatrudnienie ochrony (miejscowej policji lub firmy ochroniarskiej). Wymagane jest także usytuowanie placówki w pobliżu (5-10 minut marszu) rejonu mogącego być użyty jako lądowisko śmigłowców, co uwzględnia się w planie ewakuacji²¹.

Równie ważną kwestią jest duża odległość placówki od baz lub innych elementów logistycznych. Sprawia ona, że zabezpieczenie logistyczne placówki odległej, w przeciwieństwie do tej zorganizowanej przy dowództwie lub miejscu stacjonowania pododdziałów, charakteryzuje się specyfiką determinującą znalezienie unikatowych rozwiązań. Rozwiązania te powinny pozwolić na organizację zabezpieczenia logistycznego w taki sposób, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie placówki.

¹⁷ *Guidelines for the Selection, Deployment, Rotation, Extension, Transfer and Repatriation of Military Observers in United Nations Peacekeeping Operations*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2001, s. 15

¹⁸ *Konwencja dotycząca przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych z dnia 13 lutego 1946r.*, *Dziennik Ustaw* 1948 nr 39, poz. 286.

¹⁹ *Standing Operating Procedure (SOP) on Role, Employment and Administration of Military Observers (MILOBs)*, MONUC, Dem. Rep. Kongo, 2005, s. 14.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ *Ibidem*, s. 18.

Również charakter służby obserwatorów wojskowych w placówce odległej (np. większa ilość dalekich patroli, które odbywa się w trudnych warunkach terenowych, a duże odległości utrudniają zapewnienie łączności między składem patrolu a siedzibą placówki) powoduje, że zabezpieczenie ich działań staje się dużym wyzwaniem dla komórek logistycznych.

Dla zobrazowania skali przedsięwzięć związanych z zabezpieczeniem logistycznym placówek obserwatorów wojskowych warto nadmienić, że w 2008 roku w obszarze odpowiedzialności misji MONUC działały 62 placówki obserwatorów, z czego 25 można zakwalifikować jako placówki odległe (rys. 2).

Źródło: opracowanie własne na podstawie: H. Sugden, *MONUC, Creating Sustainable Stability Through Sustained Military Pressure*, materiały z kursu wstępnego przeprowadzonego w dn. 21-27.11.2007 r. w Kinszasie, DRK; podkład mapowy: <http://www.ezilon.com/maps/africa/d-r-of-congo-maps.html> (dostęp 28.12.2015 r.)

Rys. 2. Rozmieszczenie placówek obserwatorów wojskowych ONZ w misji MONUC (stan w 2008 roku)

Ze względu na opisaną specyfikę środowiska oraz wykonywanych zadań każdy obserwator powinien być przygotowany do służby, która wymaga umiejętności radzenia sobie w sytuacjach trudnych, również pod względem logistycznym. Powinien on więc jeszcze przed rozpoczęciem misji być świadom zakresu wiedzy, umiejętności i indywidualnego wyposażenia, jakie będą mu niezbędne w trakcie służby. W przygotowaniu obserwatorów pod tym względem pomocne są kursy

obserwatorów wojskowych ONZ oraz indywidualna korespondencja z obserwatorami już służącymi w danej misji.

Organizacja zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów wojskowych

Istotą zabezpieczenia logistycznego funkcjonowania odległej placówki obserwatorów wojskowych w ramach systemu zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju jest zaspokojenie potrzeb wynikających ze specyfiki służby zespołu obserwatorów w zakresie zabezpieczenia technicznego, materiałowego, medycznego, transportu i ruchu wojsk oraz zakwaterowania.

Zabezpieczenie techniczne placówki w wymiarze praktycznym sprowadza się do utrzymania w sprawności pojazdów patrolowych, źródeł zasilania oraz sprzętu łączności i informatyki, a także wykonywania zadań ewakuacji technicznej. Od gotowości do użycia wymienionego sprzętu zależy sprawne wypełnianie zadań mandatowych, a niejednokrotnie również zdolność przetrwania obsady placówki. Zapewnienie ciągłości obsługi, napraw sprzętu i związanego z tym zaopatrzenia w techniczne środki materiałowe, jak również ewakuacja uszkodzonych lub ugrzęźniętych pojazdów jest – podobnie jak pozostałe zadania zabezpieczenia logistycznego – trudne ze względu na specyfikę obszaru działania misji.

Odpowiedzialność za obsługiwane codzienne pojazdy, zespołów spalinowo-elektrycznych oraz sprzętu łączności spoczywa na wyznaczonym obserwatorze ds. zabezpieczenia logistycznego placówki. Jego rola polega między innymi na:

- wykonaniu codziennej obsługi pojazdów przed wyjazdem poza teren placówki oraz po powrocie (tankowanie, ewidencja przejechanych kilometrów, sprawdzenie stanu technicznego podstawowych podzespołów, wykrywanie niesprawności bez użycia specjalistycznych przyrządów, kontrola stanu ogumienia, itp.);
- wykonaniu codziennej obsługi zespołów spalinowo-elektrycznych dwa razy na dobę (tankowanie, naprzemienne włączanie jednego z dwóch agregatów w cyklach dwunastogodzinnych, sprawdzanie poziomu płynów eksploatacyjnych, obserwacja organoleptyczna objawów ewentualnych usterek, ewidencja czasu pracy);

– ocenie sprawności systemów łączności KF, UKF, łączności satelitarnej i systemów informatycznych.

Wszelkie pozostałe obsługiwania wynikające z norm międzyobsługowych (przebieg, liczba motogodzin) są planowane i przeprowadzane przez techników delegowanych z najbliższej bazy logistycznej.

Kolejnym zadaniem zabezpieczenia technicznego jest wykonanie napraw sprzętu, które – podobnie jak obsługiwania okresowe – realizowane jest przez wyznaczonego technika z najbliższej bazy logistycznej. W przypadku oddalonych placówek, przy braku dogodnych dróg dojazdu, przybycie technika możliwe jest wyłącznie drogą powietrzną, a czas jego pracy na miejscu ograniczony jest najczęściej planem lotów w danym dniu, co staje się czynnikiem dodatkowo utrudniającym wykonanie wszystkich czynności naprawczych. Kolejną trudność stanowi diagnostyka niesprawności, od której trafności zależy właściwy dobór części zamiennych dostarczanych do miejsca naprawy. Niejednokrotnie, ze względu na brak kwalifikacji technicznych obsady placówki oraz niedostępność specjalistycznych przyrządów diagnostycznych, wstępna diagnostyka wykonywana jest osobiście przez przybyłego technika. Dokonanie przez niego naprawy następuje dopiero po skompletowaniu części zamiennych i przybyciu następnym lotem. Wydłuża to czas oczekiwania na usprawnienie do około jednego tygodnia²². W przypadku bardziej złożonych napraw pojazd lub zespół spalinowo-elektryczny jest transportowany drogą lotniczą do bazy logistycznej dysponującej warsztatem stacjonarnym. Należy podkreślić, że ze względu na bardzo trudne warunki codziennej intensywnej eksploatacji (zły stan dróg, wysokie temperatury powietrza, zapylenie w porze suchej, kamieniste podłoże, strome podjazdy i zjazdy) do uszkodzeń pojazdów w rejonie działania placówki obserwatorów dochodzi bardzo często.

Transport uszkodzonego sprzętu jest czynnością wchodzącą w zakres ewakuacji, jako jednego z zadań zabezpieczenia technicznego. W przypadku oddalonych placówek obserwatorów wojskowych, oprócz transportu uszkodzonego sprzętu do najbliższej bazy logistycznej, bardzo ważną czynnością, realizowaną przede wszystkim podczas odległych patroli, jest wyciąganie ugrzęźniętego

pojazdu. Biorąc pod uwagę fakt, że w przypadku krajów afrykańskich większość dróg jest nieutwardzona, a dodatkowo w strefie międzyzwrotnikowej, szczególnie w porze deszczowej, występują obfite opady, należy liczyć się z koniecznością wyciągania ugrzęźniętego pojazdu podczas niemal każdego dalekiego patrolu. Podstawową zasadą w czasie patrolowania, znacznie ułatwiającą wyciąganie pojazdu, jest pojedyncze pokonywanie przeszkody (głębokiej kałuży, koleiny) przez jeden pojazd, podczas gdy drugi pojazd oczekuje zatrzymany na stabilnym gruncie w gotowości do ewentualnego wyciągnięcia pojazdu za pomocą liny holowniczej. Ponadto na wyposażeniu pojazdów zawsze podczas patrolu znajduje się podstawowy sprzęt saperski pomocny niejednokrotnie w wyciąganiu ugrzęźniętego pojazdu.

Główna odpowiedzialność za sprawną realizację czynności zabezpieczenia technicznego spoczywa zatem przede wszystkim na użytkownikach przydzielonego sprzętu, tj. obserwatorach wojskowych delegowanych do oddalonej placówki, którzy muszą wykazać się odpowiedzialnym użytkowaniem i dbałością o powierzony sprzęt, ale również podstawową wiedzą techniczną (w szczególności wyznaczony oficer ds. logistycznych). Skuteczność zabezpieczenia technicznego placówki zależy również w dużej mierze od prawidłowego działania systemu meldunkowego, tj. niezwłocznego zgłaszania potrzeb obsługi i napraw sprzętu koniecznych do wykonania przez przedstawiciela najbliższej bazy logistycznej oraz, w miarę możliwości, dokładnej diagnostyki uszkodzeń. Obieg informacji jest zapewniony poprzez wykorzystanie systemu meldunkowego, czyli części dziennego meldunku sytuacyjnego (*Daily Situation Report*) dotyczącej sprawności techniki oraz informacji technicznych zawartych w meldunkach logistycznych (tygodniowych i miesięcznych, odpowiednio *Weekly Logistic Report*, *Monthly Logistic Report*) sporządzanych przez wyznaczonego obserwatora ds. zabezpieczenia logistycznego placówki.

Kolejnym aspektem zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów wojskowych jest **zabezpieczenie materiałowe**. Rozpatrywać je należy głównie w aspekcie żywienia, zaopatrzenia w materiały pędne i smary (mps), zaopatrzenia w wybrany asortyment przedmiotów umundurowania i wyekwipowania oraz świadczenia usług specjalistycznych. Ze względu na opisany wcześniej charakter misji obserwatorów

²² Ibidem, s. 21.

wojskowych ONZ, znaczna część zadań zabezpieczenia materiałowego jest indywidualną odpowiedzialnością każdego obserwatora przy założeniu, że wypłacana dzienna dieta (*Mission Subsistence Allowance – MSA*) jest przeznaczona na pokrycie kosztów utrzymania w trakcie całego okresu jego służby. Zaopatrzenie w środki bojowe nie dotyczy placówek obserwatorów, ponieważ nie są oni upoważnieni do posiadania i użycia broni.

W sytuacji, gdy nie ma możliwości użycia lokalnej sieci dróg ze względu na ich nieprzejezdność, zaopatrywanie w mps odbywa się drogą powietrzną w cyklach odpowiadających raportowanemu zużyciu paliw. Najczęściej jest to wyłącznie olej napędowy (pojazdy oraz zespoły spalinowo-elektryczne z silnikami o zapłonie samoczynnym) dostarczany w beczkach o poj. 200 l. Transport paliwa z lotniska do placówki jest realizowany etatowymi pojazdami patrolowymi (fot. 1).

Źródło: zbiory własne.

Fot. 1. Odbiór paliwa z transportu lotniczego – placówka w Isiro, DRK

Zaopatrzenie w żywność realizowane przez misję ogranicza się do dostarczenia oraz rotacji suchych racji żywnościowych na 10 dni dla całej obsady placówki (komplety całodzienne typu *Meal Ready to Eat – MRE*). Placówka zobowiązana jest również do utrzymania zapasu wody butelkowanej na 10 dni dla całego stanu osobowego²³.

Wspomniane racje oraz zapas wody przechowywane są na wypadek odcięcia placówki od możliwości zaopatrywania tzn.: napadu, okrążenia, utrzymujących się niekorzystnych warunków pogodowych uniemożliwiających wykonywanie lotów lub innych sytuacji kryzysowych. Ponadto

misja jest zobowiązana do cyklicznego dostarczania wody konfekcjonowanej wg normy 1,5 s dziennie na osobę. Pozostałe przedsięwzięcia związane z żywnieniem są realizowane przez obserwatorów samodzielnie w zakresie wypłacanych diet (*MSA*). Z reguły jest to realizowane poprzez wyznaczenie dyżurnego intendenta, dysponującego np. tygodniowym funduszem finansowym na potrzeby żywienia, realizującego codzienne zakupy artykułów żywnościowych na lokalnym rynku. Należy zaznaczyć, że realizacja nadmienionych zakupów może przysporzyć problemów głównie ze względu na barierę językową. Przydatna okazuje się więc przynajmniej podstawowa znajomość lokalnego języka. Do innych problemów można zaliczyć konieczność stosowania przeliczników waluty lokalnej (płatność w dwóch walutach jednocześnie – w lokalnej i np. w dolarach) lub też niezajomość lokalnych obyczajów. Przygotowanie posiłków jest realizowane np. poprzez zatrudnienie miejscowego kucharza. Rozwiązanie to wiąże się często z zagrożeniem epidemiologicznym (brak badań lekarskich osoby przygotowującej posiłki), czy też niską jakością sporządzanych potraw. Alternatywnym rozwiązaniem jest samodzielne przygotowywanie posiłków przez obserwatorów, co jednak może kolidować z wykonywaniem zadań mandatowych. Kolejną trudnością w zakresie żywienia stanu osobowego placówki jest różnorodność kulturowa obserwatorów i związane z tym preferencje żywieniowe. Należy również wziąć pod uwagę, że asortyment produktów spożywczych na lokalnym rynku może niejednokrotnie okazać się bardzo ubogi (np. w przypadku opisywanego regionu – w nabiał) lub nieodpowiadający nawykowi żywieniowym obserwatorów.

Pozyskiwanie wody do celów gospodarczych i sanitarnych odbywa się z wykorzystaniem miejscowych punktów pobierania wody, z których korzysta również ludność miejscowa (fot. 2). Jednym z wariantów transportu wody jest wykorzystanie zbiorników z tworzywa sztucznego o pojemności 20 l (dostarczane przez misję²⁴) przewożonych pojazdami patrolowymi. Szacunkowe dzienne zużycie wody przykładowej placówki obsadzonej sześcioma obserwatorami wymaga codziennego dowozu w ilości ok. 300 l. Z reguły woda z miejscowych źródeł wykorzystywana jest po przygotowaniu również do celów spożywczych.

²³ Ibidem.

²⁴ Ibidem, s. 34 (*Annex J*).

Źródło: zbiory własne.

Fot. 2. Pozyskiwanie wody z miejscowego ujęcia – placówka w Isiro, DRK

Zabezpieczenie medyczne odległej placówki obserwatorów wojskowych jest przedsięwzięciem trudnym. Należy bowiem liczyć się z faktem, że najbliższym punktem pomocy medycznej działającym z ramienia ONZ jest klinika przy siedzibie dowództwa sektora, oddalona często kilkaset kilometrów od placówki, świadcząca jedynie pomoc medyczną poziomu 1. (opatrzywanie, resuscytacja, pierwsza pomoc, ewakuacja do następnych poziomów pomocy medycznej). Pomoc poziomu 2. może być uzyskana jedynie w miejscu stacjonowania dowództwa misji, gdzie wykonuje się drobne zabiegi chirurgiczne oraz świadczy pomoc stomatologiczną. Natomiast poziom 3. dostępny jest jedynie w szpitalach poza obszarem działania misji, w krajach sąsiednich lub na terenie państw-uczestników misji²⁵. Z powyższego opisu systemu zabezpieczenia medycznego można wywnioskować, że obserwator wojskowy w przypadku zachorowania najczęściej zmuszony jest sam przeprowadzić diagnozę i leczenie przy użyciu zgromadzonych wcześniej leków. W przypadku poważniejszych zachorowań nie należy liczyć na miejscową pomoc medyczną, gdyż często jest ona niedofinansowana, warunki sanitarne znacznie odbiegają od ogólnie przyjętych standardów, brakuje wyposażenia diagnostycznego i laboratoryjnego, a niejednokrotnie również wiedzy medycznej wśród personelu. W sytuacji zagrożenia życia, możliwe jest wezwanie ewakuacji medycznej z zastosowaniem odpowiednich formularzy meldunkowych i dostępnych środków łączności. Należy jednak wziąć pod uwagę, że podjęcie działań CASEVAC/ME-

DEVAC wymaga zatwierdzenia przez dowództwo misji, a także wymusza konieczność zmian w planie lotów, co może wydłużyć czas oczekiwania na ewakuację.

Do podstawowych zagrożeń zdrowotnych na obszarze krajów Afryki Równikowej zalicza się: choroby zakaźne (w tym nieuleczalne, np. AIDS, Ebola), ukąszenia węży i owadów, niekorzystne działanie tropikalnego klimatu na organizm (przeżranie, odwodnienie, udar cieplny, problemy krążenia), duże nasłonecznienie.

Służba obserwatora wojskowego w rejonach Afryki Subsaharyjskiej, bez względu na poziom zabezpieczenia medycznego, zawsze wiąże się z ryzykiem zdrowotnym, przede wszystkim ze względu na pracę w endemicznych obszarach chorób zakaźnych, jak również warunki klimatyczne skrajnie odmienne od tych w kraju. Minimalizację ryzyka zachorowań można uzyskać przede wszystkim poprzez osobiste przygotowanie pod względem: przyjęcia serii szczepień, pozyskania podstawowej wiedzy nt. zagrożeń, skompletowania podstawowego wyposażenia medycznego oraz ochrony osobistej.

Transport i ruch wojsk to kolejny aspekt zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów. Do przedsięwzięć tego obszaru zaliczyć można: przemieszczenie do i z rejonu placówki obserwatora i jego mienia, dystrybucję przesyłek wewnątrz obszaru misji oraz wyposażenie placówki w środki transportu do wykonywania zadań mandatowych przez zespół obserwatorów. Jeśli chodzi o dwa pierwsze przedsięwzięcia, to są one realizowane transportem lądowym, jeżeli pozwala na to stan dróg. Alternatywę stanowi transport powietrzny, którego wykorzystanie uzależnione jest od bieżącego poziomu bezpieczeństwa w rejonie placówki oraz od warunków pogodowych. Do obowiązków zespołu obserwatorów należy ocena tych warunków i meldowanie o nich przed planowanym lądowaniem statku powietrznego. Dokumentami stosowanymi w tym przypadku są: meldunek meteorologiczny (*Weather Report*) oraz meldunek o stanie bezpieczeństwa (*Security Clearance*).

Jeśli chodzi o wyposażenie placówki w środki transportowe, to zespół obserwatorów dysponuje dwoma lub trzema pojazdami terenowymi ogólnego przeznaczenia wykorzystywanymi głównie do

²⁵ *Standing Operating Procedure (SOP) 800 - Medical*, MONUC, Dem. Rep. Konga, 2005, s. 2.

patrolowania, ale także do transportu mienia, np. dostaw paliwa z lotniska do placówki²⁶.

Kolejnym obszarem zabezpieczenia logistycznego funkcjonowania obserwatorów wojskowych w placówce odległej jest **zapewnienie miejsca pracy oraz zakwaterowania**. W miejscu stacjonowania placówki odległej misja organizuje umeblowaną, wyposażoną i spełniającą wymogi bezpieczeństwa siedzibę zapewniającą warunki do codziennego funkcjonowania zespołu obserwatorów wojskowych. Realizowane jest to poprzez dostarczenie kontenera biurowego/namiotu lub też pokrycia kosztów najmu pomieszczeń w budynkach lokalnych²⁷. Niejednokrotnie w placówkach odległych jeden budynek z przynależnym terenem spełnia jednocześnie funkcje służbowe, jak i mieszkalne. W celu poprawy poziomu bezpieczeństwa refundowana jest naprawa, lub budowa bram i opłotowania terenu placówki, a także montaż krat okiennych i oświetlenia terenu²⁸. Jeżeli stan miejscowej infrastruktury oraz warunki bezpieczeństwa na to pozwalają, obserwatorzy mogą samodzielnie organizować sobie miejsca zakwaterowania wynajmując pokój, mieszkanie lub dom mieszkalny w pobliżu placówki w ramach diety *MSA*.

Podsumowując powyższe rozważania, można stwierdzić, że w przypadku organizacji zabezpieczenia logistycznego placówek obserwatorów wojskowych, szczególnie tych odległych, zakłada się, że większość bieżących potrzeb bytowych (żywność, woda, zakwaterowanie) obserwatorzy będą w stanie zabezpieczyć we własnym zakresie w ramach otrzymywanej diety. Należy jednak wziąć pod uwagę, że sytuacja w rejonie odpowiedzialności placówki nie zawsze będzie stwarzała warunki do takiej samowystarczalności. Niejednokrotnie niski poziom bezpieczeństwa w rejonie, niedostępność podstawowych produktów czy też warunki sanitarnohigieniczne uniemożliwić mogą np. pozyskiwanie żywności. Również zły stan miejscowej infrastruktury może wymusić dostarczenie przez misję sprzętu i środków, które zapewnią przygotowanie miejsc służby i zakwaterowania obserwatorów.

Podsumowanie

Zabezpieczenie logistyczne odległej placówki obserwatorów wojskowych jest jednym z wielu zadań stojących przed systemami zabezpieczenia logistycznego operacji wsparcia pokoju prowadzonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych. Na unikalną w swoim charakterze specyfikę zabezpieczenia logistycznego placówki obserwatorów nakłada się wiele czynników związanych z funkcjonowaniem systemu zabezpieczenia logistycznego misji jako całości. Do czynników tych można zaliczyć głównie: wielość źródeł pozyskiwania zasobów logistycznych, wielonarodowy charakter operacji, wielokomponentowość, mieszane środowisko wojskowe i cywilne, obszar prowadzenia działań trudny pod względem gospodarczym, infrastrukturalnym, klimatycznym, terenowym, etnicznym oraz ze względu na poziom bezpieczeństwa.

Doświadczenia obserwatorów wojskowych nabyte w trakcie służby, niejednokrotnie pełnionej w rejonach świata charakteryzujących się warunkami całkowicie odmiennymi od tych panujących w kraju, stanowią cenny zasób wiedzy. Może być on wykorzystany do doskonalenia procedur zabezpieczenia logistycznego działań prowadzonych poza obszarem kraju oraz szkolenia stanu osobowego przeznaczonego do takich działań. Szkolenie to (np. w ramach kursów obserwatorów wojskowych) powinno obejmować m. in.: przekazanie podstawowych informacji nt. zabezpieczenia logistycznego placówki, udzielenie wskazówek dotyczących wyposażenia indywidualnego obserwatora wojskowego, doskonalenie umiejętności jazdy w trudnym terenie, naukę podstawowych technik ewakuacji pojazdów oraz przekazanie podstawowej wiedzy nt. zagrożeń zdrowotnych w obszarach funkcjonowania misji.

Jeżeli chodzi o usprawnienie funkcjonowania zabezpieczenia logistycznego placówek obserwatorów, to zmian wymaga między innymi zabezpieczenie medyczne. Ograniczenie zagrożeń epidemiologicznych można osiągnąć m.in. poprzez prowadzenie (w ramach zabezpieczenia medycznego misji) okresowych badań osób zatrudnionych przez obserwatorów do przygotowywania posiłków. Należy również rozważyć polepszenie funkcjonowania systemu ewakuacji medycznej w razie nagłych zachorowań, przede wszystkim pod kątem uproszczenia procedur.

²⁶ *Standing Operating Procedure (SOP) on Role...*, op. cit., s. 34, (*Annex J*).

²⁷ *Ibidem*, s. 21.

²⁸ *Ibidem*, s. 18.

Dokonana analiza sposobu zabezpieczenia logistycznego odległej placówki obserwatorów wojskowych może stać się podstawą dalszych badań funkcjonowania wielonarodowej logistyki w specyficznych warunkach. Ujednolicenia wymaga również polskie nazewnictwo dotyczące powyższych zagadnień, gdyż większość źródeł traktujących o systemie zabezpieczenia logistycznego misji ONZ jest angielskojęzyczna. Opracowania opisujące specyfikę funkcjonowania placówek obserwatorów mogą stanowić zasób podstawowej wiedzy niezbędnej każdemu przyszłemu obserwatorowi wojskowemu ONZ delegowanemu z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej do tego rodzaju służby.

Bibliografia

- Baig K., *Logistical Support to United Nations Peacekeeping Operations: An Introduction*, The United Nations Institute for Training and Research Programme of Correspondence Instruction in Peacekeeping Operations, Nowy Jork 2002.
- Ciechanowski G., *Operacje pokojowe ONZ w XX wieku*, Adam Marszałek, Toruń 2013.
- Guidelines for the Selection, Deployment, Rotation, Extension, Transfer and Repatriation of Military Observers in United Nations Peacekeeping Operations*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2001.
- Handbook on multidimensional peacekeeping*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2003.
- Konwencja dotycząca przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych z dnia 13 lutego 1946r.*, *Dziennik Ustaw* 1948 nr 39, poz. 286.
- Masood Sadiq A., *MONUC, Integrated Service Support, Logistics in the Field*, materiały z kursu wstępnego przeprowadzonego w dn. 21-27.11.2007r. w Kinszasie, DRK.
- Rezolucja 1279 Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 30 listopada 1999 roku.
- Standing Operating Procedure (SOP) on Role, Employment and Administration of Military Observers (MILOBs)*, MONUC, Dem. Rep. Konga 2005.
- Standing Operating Procedure (SOP) 800 - Medical*, MONUC, Dem. Rep. Konga 2005.
- Sugden H., *MONUC, Creating Sustainable Stability Through Sustained Military Pressure*, materiały z kursu wstępnego przeprowadzonego w dn. 21-27.11.2007r. w Kinszasie, DRK.
- United Nations Military Observers Handbook*, United Nations Department of Peacekeeping Operations, Nowy Jork, 2001.
- United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit Manual*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2015.
- Vademecum żołnierza – Demokratyczna Republika Konga*, Ministerstwo Obrony Narodowej, Departament Wychowania i Promocji Obronności, Warszawa 2006.

THE LOGISTIC SUPPORT OF A MILITARY OBSERVER'S REMOTE TEAM SITE OF THE UNITED NATIONS MISSION IN THE DEMOCRATIC REPUBLIC OF CONGO

Abstract

The main issue of the article is the logistic support of a United Nations (UN) military observer's remote team site. The MONUC mission (Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo) has been used as an example. The general foundations of the logistic support of a peacekeeping mission, the functioning of the logistic support of the MONUC mission, the characteristics of the military observer service and the rules for the establishing and functioning of military observers' team site are described. Then, the organisation of the logistic support of a remote team site in the aspects of: maintenance, supply, medical, transport and accommodation and working place arrangement are analysed.

The aim of this article is to identify the specifics of the UN military observer's service in the MONUC mission as an example. The analysis is focused on the challenges of the logistic support of the UN military observers' team site located at a considerable distance from the mission's logistic elements.

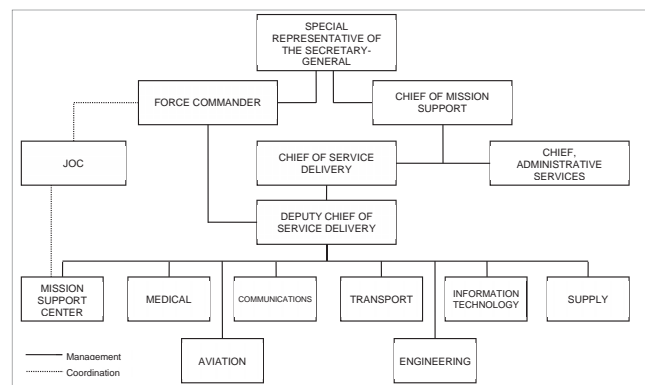
Key words – logistic support, United Nations, peacekeeping operation, military observers, Africa, DRC

The participation of the Polish Armed Forces in multinational operations for many years plays a considerable role in the creation of a positive view of the Polish state in the international environment. It also contributes to the soldier-participants of these operations gaining experience. One of the aspects of such activity is the service of Polish officers as United Nations (UN) military observers.

General foundations of the logistic support of a peacekeeping mission

The logistic support of both military and civil components participating in a peacekeeping operation performed under the aegis of the United Nations is one of the crucial factors enabling these components to perform the mandatory tasks. At the same time, this support is a very complex issue. Its effectiveness depends on many factors such as: mission budget¹, environment, accessibility of supply sources and the contribution of countries own logistic resources. The optimal selection of the management and execution structures is also a very important factor for increasing this effectiveness. The relationship between supporting elements and supported components are significant as well. Analysis of the factors mentioned constitutes the basis of concepts like *Integrated Support Services – ISS*. The objective of such integration is the improvement of cooperation between operations headquarters logistics planning cells and both military and civil components, being at the same time the providers and the recipients of the logistics resources and services. The mission's logistic support is based on using one's own logistics resources along with the potential of contingents as well as the resources and services provided by the contractors. All logistic resources, regardless of their origin, are considered mutual for the mission as a whole. The *Chief of Mission Support*² is responsible for their distribution. He coordinates the logistic support of all mission components (up to battalion level in the case of military components). The Chief of Mission Support has all the necessary data concerning the

current status of all mission resources. He also has access to the providers of these resources. The Chief of Mission Support reports directly to the *Special Representative of the Secretary-General*, SRSR (fig. 1). The logistic resources are equally distributed to all components according to their needs and agreed priorities. The Chief of Mission Support's oversight does not include first-line self-sustainment (from battalion level to company level and below), for which Troop Contributing Countries/contingents are responsible³. The preponderance of UN Mission military and civilian logistics support personnel and equipment are combined under the civilian authority of the *Chief of Service Delivery* (formerly known as the *Chief, Integrated Support Services*), who reports directly to the *Director/Chief of Mission Support*⁴.

Source: K. Baig, *Logistical Support to United Nations Peacekeeping Operations: An Introduction*, The United Nations Institute for Training and Research Programme of Correspondence Instruction in Peacekeeping Operations, New York 2002, p. 229.

Fig. 1. The structure of the Integrated Support Services management (option)

The *Mission's Service Delivery* system performance is coordinated by *Mission Support Center*⁵. It plays a managing, coordinating, monitoring and integrating role; thus it facilitates the cooperation of all partners acting in the mission area, including UN and non-UN organisations⁶. The centre, staffed by military and civilian logistics personnel, ensures the fulfilment of the tasks of the

³ *United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit Manual*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2015, p. 8.

⁴ *Ibid*, p. 10.

⁵ Formerly known as *Joint Logistics Operations Center – JLOC*.

⁶ *Handbook on multidimensional peacekeeping*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2003, p. 129.

¹ The term „mission” is here defined as a peacekeeping operation performed under the aegis of the United Nations.

² The former name of this position was *Chief of Administration – COA*.

logistic support for all mission components. These tasks include the following⁷:

- provision of accommodation, buildings management and civil engineering;
- assignment of transportation resources, fleet management and major vehicle repair and maintenance services;
- movement control and air or riverine/maritime support services;
- installation and maintenance of mission-wide communications and computer equipment and facilities;
- provision of medical and dental services and emergency medical evacuation capability;
- provision of general supply items, fuel, water, rations and construction and defence materials.

Summarising, it might be concluded that the logistic support of military and civil components participating in the United Nations peacekeeping operations is a significantly complex issue. This is due to the multinational and multicomponent character of such operations. Therefore, the effectiveness of the logistic support depends on many factors, including optimal structures of the mission logistic support.

MONUC mission logistic support

The analysis of a particular case in the time frame might be a proper basis for the identification of the specifics of the peacekeeping mission's logistic support. One such case is the United Nations Organization Mission in the Democratic Republic of the Congo (DRC) (*Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo – MONUC*). This mission might be considered appropriate for analysis because of the size of deployed forces and other components, its time span and the difficult and complex operations environment. The following analysis concerns the period between November 2007 and November 2008, when the author personally participated in this mission as a military observer.

The two main reasons for establishing the MONUC mission in DRC were: the need for supervising and obeying the Lusaka Ceasefire Agreement signed by the conflicted states in July

1999 and the separation of the forces engaged in battle⁸. The factors which led to this conflict, i.e. the so called first Zaire Civil War, were, among other things, the fleeing of 3 million Hutus from Rwanda, increasing tension in the region and weakening the power of the dictator, Mobutu Sésé Séko. The engagement of other states of this region caused the conflict to intensify and, as a consequence, the outbreak of the second DRC Civil War which lasted until July 2003, when the DRC Interim Government took power⁹.

On 24 February 2000, the UN Security Council expanded the size and the mandate of the mission, which stated its aims as¹⁰:

- to establish and maintain continuous liaison with the field headquarters of all the parties' military forces;
- the collection and verification of military information on the parties' forces, the maintenance of the cessation of hostilities and the disengagement and redeployment of the parties' forces, the comprehensive disarmament, demobilisation, resettlement and reintegration of all members of all armed groups, and the orderly withdrawal of all foreign forces;
- to work with the parties to obtain the release of all prisoners of war, military captives and remain in cooperation with international humanitarian agencies;
- to facilitate humanitarian assistance and human rights monitoring, with particular attention to vulnerable groups including women, children and demobilised child soldiers;
- provide support and technical assistance to the Facilitator of the National Dialogue and coordinate other United Nations agencies' activities to this effect;
- to perform actions to resolve mine and unexploded ordnance problems.

The character of the DRC region and the determinants of the UN multinational logistics have significant influence on the functioning of the logistic support system. This applies to the

⁸ Resolution 1279 of the UN Security Council, 30 November 1999, <http://www.un.org/en/peacekeeping/mis-sions/past/monuc> (access on 18.11. 2015).

⁹ G. Ciechanowski, *Operacje pokojowe ONZ w XX wieku*, Adam Marszałek, Toruń 2013, p. 413.

¹⁰ Resolution 1291 of the UN Security Council, 24 February 2000, <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N00/313/35/PDF/N0031335.pdf?OpenElement> (access on 09.02. 2016).

⁷ Ibid., p. 128.

required system's abilities and assets, making it ready to create proper conditions for the mission components. The main factors having a negative impact on the MONUC¹¹ mission logistic support are, inter alia, as follows:

- considerable distance from the world's main commercial and industrial centres;
- underdeveloped paved road network, large amount of impassable unpaved roads;
- underdeveloped railway network;
- rough terrain (60% of the country is covered with rainforests, dense river net with small number of bridges);
- tropical climate (average monthly temperatures: 22-27°C in the lowlands and 17-24°C in the highlands; average air humidity: 70-100%; annual rainfall: from 1300 to 2000 mm¹²);
- backward services sector and DRC infrastructure (administration, finance, healthcare, transport, communication, trade, skilled workforce);
- wide territory of the mission (DRC is the third largest in Africa in terms of area – 2.34 million km²) and great longitudinal and latitudinal extent, which entails long distances between components;
- unstable political situation and changing security level.

There are also some factors which have a positive influence on the logistic support, i.e.: the 37 km Atlantic Ocean coast, 230 airports (2005), including 25 with paved runways, and the possibility of using the rivers for water transport.

Factors, such as the footprint of deployed military contingents or the large number of governmental, non-governmental and UN institutions, might also be considered important in terms of the logistic support. There are some statistics which can depict the range of the logistic undertakings performed in the frame of the support for such a large operation. For example, the total number of consumers was 16 990 at 17 locations spread over the whole country (the supply provided by the contractors using road transport from three bases: Entebbe - 71%, Kigoma - 15%, Kinshasa - 14%). The average fuel consumption was

¹¹ Nowadays MONUSCO (*Mission de l'Organisation des Nations Unies pour la Stabilisation en République Démocratique du Congo*).

¹² *Vademecum żołnierza – Demokratyczna Republika Konga*, Ministerstwo Obrony Narodowej, Departament Wychowania i Promocji Obronności, Warsaw 2006, p. 15.

9 000 000 l of jet fuel and 2 600 000 l of diesel. The fuel was being distributed in the mission area by air, road, river and railway transport. The air fleet consisted of 70 aircraft, including 22 civil fixed wing aircraft and 48 helicopters (civil – 18, military – 30). The total vehicle fleet consisted of 2313 vehicles (staff vehicles – 248, terrain vehicles – 1646, support vehicles – 419). The annual range of performed transport tasks can be shown using numbers: total passengers – 210 000, total cargo – 45 000 t. There were 79 satellite communication terminals established at 72 locations. The total number of telephone network users was 22 379¹³.

The general analysis above describes the specifics of the logistic support for the peacekeeping operation performed in difficult terrain, climate, economic, security conditions and others. The logistic support of a mission such as MONUC is an example that shows the large number of problems to be solved during the planning, preparing and execution phase. These problems occur because the mission is conducted in such a wide and unique area. There are numerous civil and military components involved using a large number of people and equipment. It is worth emphasising that the components mentioned have individual logistic needs, unique for each of them. Meeting those needs is conducted within the framework of multinational logistics, which requires efficient management using good organisational solutions and properly built structures. Another important factor that has significant impact on the logistic support is the multiplicity and diversity of the sources of logistic assets.

The characteristics of the military observer service and the rules for establishing a military observers' team site

One of the most important components and, at the same time, very specific beneficiaries of peacekeeping operation logistic support system is the United Nations military observers component. United Nations military observers are military officers assigned to serve with the United Nations

¹³ The statistics taken from: A. Masood Sadiq, *MONUC, Integrated Service Support, Logistics in the Field*, materials from the induction course which was held from 21 to 27 November 2007 in Kinshasa, DRC.

on a loan basis by their Governments at the request of the Secretary-General to the United Nations¹⁴.

The United Nations Military Observer must be a serving officer with a minimum of five years of regular military service, in excellent physical and mental condition, of good repute and excellent moral attitude. Some necessary professional competencies of the observer include: basic skills in patrolling, land navigation, negotiation and mediation skills, basic knowledge of interviewing techniques, use of communications equipment, and knowledge of basic first aid, the ability to speak, read and write the working language of the specific United Nations peacekeeping operation, and to be in possession of a driving license¹⁵. The United Nations military observers are deployed unarmed. They are *Experts on Missions* for the United Nations, thus they shall be accorded immunity from personal arrest or detention¹⁶.

The main military observer's duties include¹⁷:

- observation and reporting of cease-fire violations, and the investigation of alleged violations of the cease-fire agreement;
- supervision of the disarmament of militia and military forces;
- monitoring of the separation and withdrawal of troops;
- supervision of the destruction of armaments and weapons;
- provision of liaison services to local governments, opposing military forces and international agencies;
- monitoring of conditions in potential conflict areas for signs of increased tension or conflict escalation;
- observation and reporting on alleged abuses of human rights;
- assistance with referendum or election validation;
- conducting and coordinating liaison between combined and UN mixed military working groups

¹⁴ *United Nations Military Observers Handbook*, United Nations Department of Peacekeeping Operations, New York, 2001, p. 21.

¹⁵ *Guidelines for the Selection, Deployment, Rotation, Extension, Transfer and Repatriation of Military Observers in United Nations Peacekeeping Operations*, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2001, p. 15.

¹⁶ *General Assembly Resolution 22A (I), PRIVILEGES AND IMMUNITIES OF THE UNITED NATIONS*, 13 February 1946, Article VI.

¹⁷ *United Nations Military Observers...*, op. cit. p. 33.

and components, NGOs, and UN and civilian humanitarian agencies.

The United Nations military observers work in teams normally consisting of six observers – five members and one team leader. There is a rule that each member shall be of a different nationality. An interpreter (national staff) is also normally posted to each team¹⁸.

A *team site* is a place established in the mission area where a limited number of military observers are stationed to carry out specified tasks within a defined area of responsibility. It is provided with transport means, power supply, and communication equipment, along with other equipment essential to perform its mandated role¹⁹. The establishment of each team site is specifically authorised by the Force Commander based on operational, security and administrative/logistics considerations.

The term *remote team site* might be defined as a team site which is placed in the interior, at considerable distance from the headquarters, military components and logistic bases. The long distance from the troops diminishes the security of unarmed observers because of the fact that emergency defence cannot be immediately organised. Thus, the remote team sites are generally located in the vicinity of military units of the country where the operation is conducted. The hiring of guards (local police or security company) is reimbursed. Presence of a helipad within a reasonable distance from the team site (5 to 10 minutes accessibility on foot) is desirable. This should be described in the evacuation plan²⁰.

Another important issue is the long distance from the base or other logistic elements. It enforces finding unique solutions for the logistic support of the remote team site. These solutions should enable logistic support to work in a manner which lets the team efficiently conduct its tasks. The tasks at the remote team site are also specific, e.g. larger number of long patrols which are performed in difficult road conditions and the distance hampers communication between patrolling team and team site. This specific task range constitutes a number of challenges for planning and executing logistic cells.

¹⁸ *Standing Operating Procedure (SOP) on Role, Employment and Administration of Military Observers (MILOBs)*, MONUC, DRC, 2005, p. 14.

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ *Ibid.*, p. 18.

In showing the scope of these logistic challenges, it is worth mentioning that, in 2008, in the MONUC area of responsibility, there were 62 team sites functioning, whereas 25 of them could be classified as remote team sites (fig. 2).

Source: H. Sugden, *MONUC, Creating Sustainable Stability Through Sustained Military Pressure*, materials from the induction course which was held from 21 to 27 November 2007 in Kinshasa, DRC; background map: <http://www.ezilon.com/maps/africa/d-r-of-congo-maps.html> (access on 28.12.2015).

Fig. 2. The location of UN military observers team sites in MONUC mission (in 2008)

Because of the specific environment and unique tasks described above, each observer should be prepared for duty requiring the need for coping with difficult situations, including those regarding logistics. Therefore he/she should be aware of what knowledge, skills and individual equipment might be essential during his/her tour of duty. The military observer courses and individual correspondence with already employed observers is helpful for preparation.

The organisation of the remote team site's logistic support

The essence of the logistic support of the remote team site in the frame of peacekeeping operations logistic support is the meeting of needs that are a consequence of the military observers team specific work. These needs can be divided

into five areas: maintenance, supply, medical support, transport and accommodation.

The maintenance of team site equipment includes patrol vehicles, power generators, computers and communication equipment maintenance and recovery tasks. The effective fulfilment of mandatory tasks and the team's survivability depends on the readiness of this equipment. Ensuring the continuity of maintenance, equipment repair, spare parts supply and recovery of damaged/bogged vehicles is difficult due to the specifics of the operation area. An appointed observer (logistics officer) is responsible for daily maintenance of vehicles, power generators and communication equipment. His role consists of, inter alia:

- performing daily vehicle maintenance before leaving the team site and after return (refuelling, mileage registering, checking the technical condition of main subassemblies, identifying damages without using specialised equipment, tyre condition evaluation);
- performing power generators maintenance two times per day (refuelling, 12-hour-cycle interchangeably switching, checking fluids level, external observation of potential failure symptoms, work time registering);
- checking the technical condition of HF, VHF and satellite communication systems and computer systems.

All other maintenance activities prescribed by maintenance procedures (mileage, work hour number) are planned and conducted by the technicians delegated from the nearest logistic base.

Another task that refers to maintenance activities is equipment repair, which – similarly to periodic maintenance – is performed by an appointed technician from the nearest logistic base. At the remote team sites, where most of the roads are impassable, the only possible way for a technician to come is by air. Additionally, his work time is limited by the flight schedule, which can be a factor obstructing an effective repair. It is also difficult to perform damage diagnostics, which a proper spare parts selection delivered to a team site depends on. Frequently, because of a lack of technical skills among team members and the inaccessibility of specialised diagnostic equipment, initial damage identification is only performed personally by the incoming technician. A repair

might only be carried out after collecting spare parts and arriving on the next flight. This prolongs the waiting time for a repair to approximately one week²¹. In the case of a more complex repair, it is necessary to transport a vehicle or a generator to the nearest logistic base with an equipped workshop. It is worth stressing that because of very difficult operational conditions (intense equipment use, poor road condition, high temperatures, dusty air during dry season, stony ground and steep uphill and downhill rides) vehicle damage occurs relatively often.

The transport of damaged equipment is one of the recovery activities which is one of the maintenance tasks. In the case of remote team sites, besides the mentioned transport to the nearest logistic base, recovery of a bogged vehicle is also an important task. It is performed mainly during long road patrols. Taking into account the fact that the majority of African roads are unpaved and additionally in the tropics, especially during the rainy season when it rains heavily, the need for vehicle recovery occurs on almost each long patrol. During these patrols, the fundamental rule facilitating recovery of a vehicle is to pass the obstacle (a deep puddle or a rut) one at a time, keeping one of the patrolling vehicles stationary on a stable surface ready to tow a stuck vehicle with a towing rope. Additionally, the patrolling vehicles are always equipped with basic hardware (shovels, picks, saws, axes), helpful during a recovery process.

Therefore, the responsibility for effective maintenance lies mainly with the users i.e. military observers posted to a particular team site. They have to use their equipment properly and take care of it. They (especially an appointed logistics officer) should also have at least basic technical knowledge. The effectiveness of the team site equipment maintenance depends largely on the proper functioning of the report system as well. Thus, the reports should include the immediate requests for a technician to carry out the required diagnostic, maintenance and repair. Such information is included in a *Daily Situation Report* in the section concerning the equipment's technical status. Current status equipment information also appears in a *Weekly Logistic Report* and a *Monthly*

Logistic Report prepared by an appointed observer responsible for logistics issues.

The subsequent aspect of the remote team site's logistic support is **the supply**. It has to be analysed mainly in terms of: food supply and meal preparation, POL²² supply, uniform and outfit supply and specialised service. Due to the character of the UN military observers duty described above, the majority of the supply responsibilities lie individually with each observer, assuming that the *Mission Subsistence Allowance* (MSA) is dedicated to refunding the subsistence expenses during all of his/her tour of duty. The ammunition supply does not refer to the military observers team sites because the observers are not entitled to hold any weapon.

When there is no possibility of using a local road network, due to impassability, POL supply is arranged using air transport in the cycles determined by the reported consumption. In most cases this is diesel (vehicles and generators are equipped with diesel engines) provided in 200 l barrels. The fuel transport from an airport to a team site is conducted using patrol vehicles (fig. 3).

The food supply performed by the mission is limited to providing a 10-day emergency stock of daily rations on rotation called *Meal Ready to Eat* (MRE) for a whole team. The team is also obliged to maintain a 10-day stock of bottled drinking water for all team members provided in advance²³.

Source: Author's own collection.

Fig. 3. The reception of the delivery of fuel (air transport) – Isiro Team Site, DRC

²² Petroleum, Oil and Lubricants.

²³ *Standing Operating Procedure (SOP) on Role...*, op. cit. p. 21.

²¹ Ibid. p. 21.

The rations mentioned above and the bottled water stock are stored in case of emergency situations, such as: isolation of a team site from the supply during attack or encirclement, persistent bad weather conditions disabling air transport or other crisis situations. The mission is also obliged to provide bottled water in quantities of 1.5 l per person per day. Other activities regarding food provision and meal preparation are carried out by military observers on their own, using MSA paid in advance. Usually, there is one supply officer (appointed on a weekly basis) who disposes of the one-week fund. He does daily shopping at a local market. It should be mentioned that performing such shopping might be problematic, mainly due to the language barrier. Therefore, at least basic local language skills might be very useful. Another problem is the necessity of proficient currency exchange using a current rate because of frequent payment in both currencies at the same time (e.g. local currency along with dollars). The lack of knowledge of local habits might be problematic as well. Meal preparation is performed e.g. by a hired local cook. This solution entails an epidemiologic hazard (lack of medical examination of a person preparing meals). Additionally, in some cases, the meals prepared by a local might be of poor quality. The alternative solution is food preparation performed by the team members, but this may collide with fulfilment of the mandatory duties. Other problems concerning the team members' nourishment are cultural differences and meal preferences. It should be taken into account that the assortment of food products from a local market might often be very limited (e.g. in the described region – the lack of dairy products) or not matching the observers' eating habits.

The local water intake, also used by the local population, is also utilised by a team for acquiring water for household and hygienic purposes (fig. 4). One manner of water transport is to use 20 l plastic jerry cans (provided by the mission²⁴). These cans are transported in patrol vehicles. The estimated water consumption for an exemplary team site requires a daily supply of approx. 300 l. Water fetched from local sources is also used for drinking (after boiling).

Source: Author's own collection.

Fig. 4. Fetching water from a local intake – Isiro Team Site, DRC

The **medical support** of a remote team site is a difficult challenge. This is because the nearest UN medical element is a clinic attached to a sector headquarters which is often placed a few hundred kilometres from a team site. It offers only *Level One Medical Support* (first line primary health care, emergency resuscitation, stabilisation and evacuation of casualties to the next level of medical care). The *Level Two Medical Support* is accessible only at the mission headquarters location where surgical interventions and basic dental care is provided. And the *Level Three Medical Support* may only be sought in a neighbouring country or in the troop contributing countries, according to the UN-medical standard²⁵.

From the description above, one might conclude that a military observer, in case of illness, frequently has to diagnose and cure himself/herself using the medicaments collected before. In a serious illness, one should not rely on local healthcare because it is often underfunded and the sanitary conditions do not fulfil basic standards. There is lack of diagnostic and laboratory equipment and also, sometimes, medical knowledge among personnel. In life threatening situations, it is possible to request medical evacuation using proper report forms and accessible means of communication. However, it should be taken into account that the initiation of CASEVAC/MEDEVAC procedure requires the approval of the mission headquarters. It also enforces a flight schedule change which can prolong waiting for the evacuation.

²⁴ Ibid. p. 34 (*Annex J*).

²⁵ *Standing Operating Procedure (SOP) 800 - Medical*, MONUC, DRC, 2005, p. 2.

The main health threats in the Equatorial Africa region are: infectious diseases (including incurable ones, such as AIDS, Ebola), snake and insect bites, the harmful influence of a tropical climate on the human body (overheating, dehydration, heatstroke, circulation problems), and strong sun radiation.

The service of the military observers in the regions of Sub-Saharan Africa, regardless of the quality of medical support, always entails a considerable health risk. Mainly this is because the mission is being conducted in endemic areas of infectious diseases and areas with a climate extremely different from that of the observer's native country. The minimising of disease risk can be achieved primarily by personal preparation in terms of: vaccination, acquiring basic knowledge about health threats, collection of essential medical and personal protection equipment.

The transport is a subsequent aspect of the remote team site's logistic support. It includes: travel to and from a team site, transport of his/her personal goods, dispatch of parcels within the mission area and providing transport means to a team site with a designation for mandatory tasks. The first two tasks are conducted by road transport, if the road conditions allow. The alternative is air transport, whose accessibility depends on the current security situation in the team site area and on the weather conditions. The team is responsible for evaluation of these conditions and reporting them before scheduled aircraft landing. The documents used in such case are: *Weather Report* and *Security Clearance*.

With regard to providing a team site with the means of transport, the team delegates two or three off-road vehicles used mainly for patrolling, but also for the transport of goods, e.g. fuel transport from the airport to the team site²⁶.

The next field of the logistic support of a remote team site's functioning is the **providing of accommodation and working space**. In a particular area, the mission establishes an equipped, furnished site that fulfils the security restrictions ensuring the conditions for the daily functioning of the observers team. Team site office accommodation may be hired or prefabricated office shelters may be provided²⁷. Office and accommodation space is often arranged in one

building. In order to assure proper security conditions, the cost of construction or repair of perimeter fencing and grills and illumination installation is refunded²⁸. If the security level and infrastructure conditions allow, the observers may hire a room, a flat or a house in the neighbourhood of the team site, which is to be met out of MSA.

In summarising these considerations, it might be stated that in the case of the team site's logistic support, especially those remote team sites, it is assumed that the military observers are able to provide the majority of current subsistence needs (food, water, accommodation) for themselves independently, within the MSA. Nevertheless, it should be taken into account that the conditions in the team area of responsibility will not always allow such self-sufficiency. It may often occur that the high threat level in the area, inaccessibility of basic food products and the hygienic conditions will preclude e.g. food supply. The poor infrastructure conditions may create the need to provide the equipment and other means which allow the accommodation and working space to be prepared for the observers.

Conclusions

The military observers remote team site's logistic support is one of many challenges for the UN peacekeeping operation's logistic support systems. The unique specifics of the team site logistic support combines with many factors of the logistic support for the mission as a whole. These factors primarily include: multiplicity of logistic sources, multinational character of the operation, its multicomponent constitution, mixed civil-military circles, area of operation difficult in terms of economics, infrastructure, climate, terrain, ethnics and security.

The military observers' experience (achieved during service in regions completely different from their native country) constitutes valuable knowledge. It may be used for improving the logistic support procedures for overseas operations and for the training of personnel designated for such operations. This training (e.g. during military observers courses) should include, inter alia: basic information about team site logistic support,

²⁶ *Standing Operating Procedure (SOP) on Role...*, p. 37, (Annex J).

²⁷ *Ibid.*, p. 21.

²⁸ *Ibid.* p. 18.

information about health threats in an operation area, hints about the individual equipment to be taken, improvement of rough terrain driving skills and teaching basic vehicle recovery techniques.

The improvement of the team site's logistic support should include some changes in the functioning of medical support. Reducing epidemiological threats might be achieved e.g. by conducting periodic medical examinations of the cooks hired by the observers. The improvement of the functioning of the CASEVAC/MEDEVAC system should be also considered, mainly in terms of simplifying the procedures.

The conducted analysis of the remote team site's logistic support may become the basis for further research of the functioning of multinational logistics in a specific environment. There is also a need for the unification of Polish terminology concerning these issues, because the majority of sources describing the UN's logistic support system is written in English.

The descriptions of the functioning of military observers team sites may constitute essential basic information for each UN military observer candidate from the Polish Armed Forces.

Bibliography

Baig K., *Logistical Support to United Nations Peacekeeping Operations: An Introduction*, The United Nations Institute for Training and Research Programme of Correspondence Instruction in Peacekeeping Operations, New York 2002.

Ciechanowski G., *Operacje pokojowe ONZ w XX wieku*, Adam Marszałek, Toruń 2013.

General Assembly Resolution 22A (I), PRIVILEGES AND IMMUNITIES OF THE UNITED NATIONS, 13 February 1946, Article VI.

Guidelines for the Selection, Deployment, Rotation, Extension, Transfer and Repatriation of Military Observers in United Nations Peacekeeping Operations, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2001.

Handbook on multidimensional peacekeeping, Department of Peacekeeping Operations, United Nations, 2003.

Masood Sadiq A., *MONUC, Integrated Service Support, Logistics in the Field*, materials from the induction course which was held from 21 to 27 November 2007 in Kinshasa, DRC.

Resolution 1279 of the UN Security Council, 30 November 1999.

Resolution 1291 of the UN Security Council, 24 February 2000.

Standing Operating Procedure (SOP) on Role, Employment and Administration of Military Observers (MILOBs), MONUC, DRC, 2005.

Standing Operating Procedure (SOP) 800 - Medical, MONUC, DRC, 2005.

Sugden H., *MONUC, Creating Sustainable Stability Through Sustained Military Pressure*, materials from the induction course which was held from 21 to 27 November 2007 in Kinshasa, DRC.

United Nations Military Observers Handbook, United Nations Department of Peacekeeping Operations, New York 2001.

United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit Manual, Department of Peacekeeping Operations, United Nations 2015.

Vademecum żołnierza – Demokratyczna Republika Konga, Ministerstwo Obrony Narodowej, Departament Wychowania i Promocji Obronności, Warsaw 2006.